

Hồi 69

Tình Trường Phong Ba

Trần Gia Lân đưa mắt nhìn về hướng thốt ra tiếng nói vừa giận vừa kinh ngạc, đối phương chính là Thất Nhân Tâm mới vừa rời khỏi mình chứ không còn ai xa lạ nữa.

Lần đầu tiên cô ta với hình bóng nữ nhân thần bí xuất hiện tại bến sông ngoại thành Nam Xương, cảnh cáo danh kỹ Nam Xương Cổ Hồng Liên không được qua lại với mình.

Lần thứ hai y giả mạo Ngư Lang giết người hủy lệnh đến đối mình phải chịu tội thay cho y, cuối cùng y đã cứu mình thoát khỏi nhà lao song sắt Thiên Hương môn.

Bây giờ là lần thứ ba, y đã buộc mình tái xuất giang hồ ngăn cản Ngọc Địch Thu Sinh mang sính lễ đến Hoa Nguyệt Biệt Trang cầu hôn.

Bây giờ đây y lại cảnh cáo mình ngoại trừ Võ Lâm Tiên Cơ, ngoài ra không còn chọn lựa nào khác, ý của đối phương muốn cấm mình không được phát sinh tình cảm với Vũ Diễm Hoa.

Quả thực mình đã phát đoán không sai chút nào, y đang tác thành mình kết hợp với Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Nhưng tại sao thế?

Tại sao y lại làm như vậy ư?

Y là ai?

Tại sao y cũng biết thi triển cú tuyệt chiêu bí truyền của sư môn mình?

Vũ Diễm Hoa lên tiếng hỏi lần nữa:

Đối phương là ai thế?

Nàng không hề kinh ngạc khi nghe thấy đối phương đề cập đến việc Trần Gia Lân và Võ Lâm Tiên Cơ từng lạy hoa đường, vì nàng cũng am hiểu đầu đuôi câu chuyện này, nàng chỉ lấy làm kinh ngạc rằng lời cảnh cáo mà đối phương đã đưa ra.

Sự kết hợp của Trần Gia Lân và Võ Lâm Tiên Cơ do một tay Mẫu Đơn lệnh chủ xếp đặt, nhưng Trần Gia Lân lại đào tẩu trong đêm động phòng, đối phương lấy thân phận gì lại đưa ra cảnh cáo này vậy?

Trần Gia Lân quay sang nói với Vũ Diễm Hoa:

- Chẳng biết y là nhân vật phương trời nào, ta chỉ biết y là một nữ nhân có thân pháp kinh người hết sức.

Vũ Diễm Hoa cau mày nói:

- Tại sao y lại nói lời như thế?

Trần Gia Lân lắc đầu tỏ vẻ không hiểu gì cả.

Vũ Diễm Hoa nghiêng răng, nói:

- Chúng ta buộc đối phương hiện thân hỏi cho ra lẽ thế nào?

Trần Gia Lân thở dài một tiếng nói:

- Vô ích, thân pháp y thần tốc kinh người đồng thời võ công cũng thuộc thượng thừa.

Âm thanh nữ nhân nọ lại vang tới nói:

- Vũ Diễm Hoa, ngươi hãy sáng suốt một chút. Nếu để Mẫu Đơn lệnh chủ biết được hành vi của ngươi, ngươi ắt liệu được hậu quả thế nào chứ?

Vũ Diễm Hoa nghe nói thế mặt mày biến sắc, quả thực đối phương không buông lời đe dọa chút nào, y đã mở miệng nói trúng tên họ của mình, không cần phải hỏi, y cũng biết hết tất cả mọi việc của mình, vậy thì đáng sợ thật đối phương chỉ nói một câu là mình hỏng ngay.

Trần Gia Lân nổi sùng lên, la lớn tiếng nói:

- Rốt cuộc cô nương muốn gì đây?

Âm thanh thân bí nọ nói:

- Chẳng muốn gì hết, chỉ vì tác thành cho ngươi mà thôi.

Trần Gia Lân lạnh lùng nói:

- Tại hạ không chấp nhận cách tác thành như thế?

Nữ nhân nọ cười giòn giã vài tiếng, nói:

- Rồi ngươi sẽ chấp nhận thôi.

Trần Gia Lân lẳng lặng không nói gì nữa.

Một hồi thật lâu, âm thanh nọ lại nói:

- Vũ Diễm Hoa, ta dám nói dám làm, nếu người không nghe lời khuyên bảo thì ta sẽ mật báo với môn chủ người, tin hay không tùy nơi người, ta chỉ nói bấy nhiêu lời thôi.

Trần Gia Lân thở dài một tiếng, cảm phần nói:

- Nếu người dám có hành động bất lợi với cô nương này, tại hạ thề rằng quyết không dung tha người.

Một hồi thật lâu không thấy phản ứng gì có lẽ đối phương đã bỏ đi thì phải.

Vũ Diễm Hoa lắc đầu nói:

- Quái lạ thật, không sao hiểu nổi ý đồ đối phương!

Trần Gia Lân vẫn hết giận nói:

- Bỏ qua cho rồi, chớ đề cập y nữa, có dịp gặp lại y ta sẽ lý luận với y cho mà coi.

Vũ Diễm Hoa cúi đầu, nói:

- Ngự lang ca, thiếp không hiểu nổi, Võ Lâm Tiên Cơ là giang hồ đệ nhất mỹ nhân, còn lệnh chủ là sư mẫu chàng, hơn nữa bà ta đã hạ lệnh tôn chàng làm thiếu môn chủ, tại sao chàng lại đào hôn như vậy?

Trần Gia Lân cười cay đắng một tiếng nói:

- Ta có nỗi khổ bất đắc dĩ của ta, hơn nữa hôn nhân đại sự cần phải đôi bên tình nguyện, há có thể cưỡng ép như thế.

Vũ Diễm Hoa động lòng hỏi:

- Nói thế, chàng không yêu nàng?

Trần Gia Lân nói:

- Nàng cũng chẳng yêu ta!

Vũ Diễm Hoa trầm ngâm không nói gì nữa, sắc mặt kinh hoảng thoáng hiện vẻ cười, thế nhưng khi nàng nghĩ tới môn quy nghiêm ngặt, và không có quyền tự chủ, nụ cười ấy lại biến mất ngay. Bất kể giữa ý trung nhân và Võ Lâm Tiên Cơ là tình huống thế nào, nguyện vọng của nàng cũng rất mong manh.

Nàng không muốn nhắc vấn đề đau đầu này nữa, liền lái sang đề tài khác nói:

- Chúc nhĩ viên ngoại là bạn chí thân của một vị bằng hữu thâm giao ta, chúng tôi từng có duyên gặp một lần, hôm nay ngẫu nhiên gặp lại.

- Đây là con lộ duy nhất đi tới Hoa Nguyệt Biệt Trang, sao chàng lại xuất hiện tại đây vậy?

Cô ta không muốn nói vấn đề này, thế nhưng vô tình lại quay trở lại đề tài cũ.

Trần Gia Lân không muốn nói việc ngăn cản Ngọc Địch Thư Sinh mang sính lễ tới biệt trang ra, hấn trả lời cho có lệ rằng:

- Tình cờ ghé ngang đây mà thôi!

Bấy giờ Vũ Diễm Hoa mới sực nhớ lại nhiệm vụ bản thân mình, hiện giờ năm người chết bốn, mình nên tiếp tục đến Hoa Nguyệt Biệt Trang, hay là quay đầu trở về đây?

Vấn đề quan trọng nhất vẫn là biết ăn nói như thế nào với môn chủ cơ?

Nàng suy nghĩ đến đây, lòng cô ta trở nên nặng trĩu ngay, bất giác buột miệng nói:

- Năm người chết bốn còn sót lại một, thiếp biết làm sao bây giờ?

Trần Gia Lân nói:

- Hoa muội, với miệng lưỡi tài ba của nàng, cứ tùy tiện đặt ra một câu chuyện...

Vũ Diễm Hoa khẽ gạt đầu biểu thị đồng ý, lại nói tiếp:

- Có nên mai táng số xác chết ấy chăng?

Trần Gia Lân suy nghĩ giây lát nói:

- Nếu bây giờ nàng quay trở lại hiện trường thì không ổn, cứ nhờ Hoa Nguyệt Biệt Trang phái người ra lo liệu cũng được.

Vũ Diễm Hoa nói:

- Đúng thế, tại sao thiếp lại chẳng suy nghĩ đến điểm này!

Dứt lời, nàng lại đưa mắt ngó ngán nhìn Trần Gia Lân, nàng chẳng muốn thốt ra hai chữ từ biệt, đối với nàng đây là điều tàn nhẫn hết sức.

Trần Gia Lân chẳng đón được tâm ý nàng, cứ đưa mắt nhìn nàng dò người ra tại chỗ.

Một hồi thật lâu, Vũ Diễm Hoa mới nói giọng u oán:

- Hai chúng ta lại chia tay nữa, nếu như chúng ta không quen nhau thì hay biết mấy!

Trần Gia Lân bất giác run bắn người lên, ra nàng đang thương tâm về lý biệt, tức thì trong lòng hấn dao động mãnh liệt, hấn nghĩ rằng: "Mưu sự tại nhân, nếu mình muốn kết hợp với nàng, có ai ngăn cản được nào?"

Nhưng khi hấn suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy rằng không thể được, lời cảnh cáo của Thất Nhân Tâm còn văng vẳng ở bên tai, nàng là người nghe người sai bảo, nếu nàng phản nghịch, sự báo phục sẽ đến với thân nhân nàng đây, hơn nữa mình cũng gặp nhiều khó khăn...

Thế rồi hấn cảm khái thở dài một tiếng rất náo nùng nói:

- Hoa muội, chớ buồn làm gì, chúng ta sẽ gặp lại cơ mà!

Vũ Diễm Hoa ngược đầu nhìn trời xanh, nói:

- Có ai biết rằng tương lai ra sao, Ngu lang ca, trái tim của thiếp xin... giao cho chàng vậy!

Dứt lời, hai tay bịt mặt phi thân chạy như gió.

Trần Gia Lân muốn lên tiếng kêu nàng lại, nhưng mở miệng lại thốt chẳng ra lời, nếu có gọi nàng dừng lại thì sao nữa, nàng chẳng đi có được không?

Hấn cứ ngẩn người ra tại chỗ như người mất hồn, trong lòng cảm thấy trống rỗng và buồn bã hết sức.

Một hồi thật lâu, hấn mới ôm ấp nỗi lòng thê lương cất bước rời khỏi, hấn cứ lang thang bước đi, lại về tới hiện trường lúc nãy, không thấy bóng người nào cả và cũng chẳng thấy xác chết luôn, có lẽ xác chết đã được chuyển đi hết rồi.

Bỗng nhiên, hấn phát hiện vị trí mà Hồng Hoa sử giả và ba thủ hạ bỏ xác lúc nãy, có vài vũng nước máu, tanh hôi khó ngửi vô cùng. Trong mấy vũng nước máu có cả xương người và tóc, tức thì hồn phi phách tán, thì ra xác chẳng được rời chuyển đi đâu hết, chỉ bị vật hóa cốt hóa tan hết mà thôi, ai đã làm thế?

Hấn sực liên tưởng tới Thất Nhân Tâm, chẳng lẽ đây là kiệt tác của y?

Chỗ phơi xác Chúc nhị viên ngoại thì sạch, có lẽ chính là Bảo Sĩ Đình đã mang di thể lão đi rồi.

Hấn đang còn suy nghĩ bỗng nghe thấy có tà áo phất phơ trong gió vang tới. Thế rồi đảo mắt từ từ quét nhìn ra sau, tức thì bắn người lên, người vừa xuất hiện là Huyết Thủ Thiếu Đông Phan Văn con của Huyết Chương Quỷ chứ không ai xa lạ gì.

Huyết Thủ Thiếu Đông chấp tay nói:

- Ngươi Lang, lâu lắm không gặp lại, bây giờ ngươi đổi nghề làm thư sinh rồi sao?

Trần Gia Lân lấy làm hối hận nhất thời sơ ý không đeo khăn bịt mặt lại.

Hình như Huyết Thủ Thiểu Đông Phan Văn đọc được tâm ý Trần Gia Lân, khẽ cười một tiếng, lại nói tiếp:

- Chớ lo, người mậu dịch có quy luật mậu dịch, kín mồm kín miệng là điều lệ tất có, bản nhân quyết không tiết lộ hành tung của ngươi đâu mà sợ.

Trần Gia Lân dở khóc dở cười, lạnh lùng nói:

- Tại hạ chẳng ngại ngươi tiết lộ chút nào cả.

Huyết Thủ Thiểu Đông Phan Văn cười há há một tiếng nói:

- Nợ cũ của hai chúng ta đã liễu kết xong xuôi, bây giờ cứ tỏ ra thân thiện một chút cũng được.

Trần Gia Lân dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng nói:

- Ngươi cứ nói ý đồ của ngươi ra đi?

Huyết Thủ Thiểu Đông tiến tới vài bước, cau mày nói:

- Trần lão đệ, ngươi nên cảm ơn ta...

Trần Gia Lân chẳng ưa gã gọi mình bằng hai chữ Trần lão đệ chút nào, nhưng hấn cứ vẫn cố chịu đựng, trầm giọng nói:

- Tại hạ nên cảm ơn ngươi những gì nào?

Huyết Thủ Thiểu Đông nói:

- Ngươi giết người sau đó lại bỏ xác chết nằm bừa bãi tại hiện trường, ngươi có biết sẽ liên lụy đến người khác chăng?

Trần Gia Lân động lòng, nói:

- Ngươi nói thế có nghĩa là sao? Liên lụy ai nào?

Huyết Thủ Thiểu Đông thân nhiên nói:

- Vũ Diễm Hoa, một cô gái đã tha thiết yêu ngươi!

Trần Gia Lân mặt mày biến sắc, nói:

- Té ra ngươi đã ẩn thân tại hiện trường từ lâu rồi.

Huyết Thủ Thiểu Đông khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế, ta đã xem hết tuồng hát này!

Trần Gia Lân hót hải nói:

- Thế nào? Người chuẩn bị giao dịch gì nữa đây?

Huyết Thủ Thiếu Đông xua hai tay nói:

- Hãy bình tĩnh chút nào, nói chuyện phải cẩn thận một tý, chẳng phải bản nhân vừa nói rằng người nên cảm ơn ta đó sao? Người bảo Vũ Diễm Hoa tùy tiện đặt một câu chuyện hời báo với Mẫu Đơn lệnh chủ, có phải người muốn bảo nàng đi tìm cái chết không?

Trần Gia Lân giật mình trợn to hai mắt, hót hải nói:

- Tại sao vậy?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Bình đao mà người đã sử dụng khác hẳn với mọi người, cho nên vết thương những người bị giết cũng có chút đặc biệt, chỉ cần người của đối phương thoáng nhìn qua là đã phán đoán ra chính Ngư Lang người gây nên. Nếu Vũ Diễm Hoa tùy tiện đặt ra câu chuyện, kết quả là thế nào thì người tưởng tượng được chứ?

Trần Gia Lân rung mình lạnh toát mồ hôi, tại sao lúc này mình không nghĩ đến điểm này?

Cả Vũ Diễm Hoa luôn luôn lạnh lợi cũng chẳng nghĩ ra tới điều này.

Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói tiếp:

- Cho nên bản nhân mới tiếp người một tay hủy diệt tất cả bằng chứng.

Trần Gia Lân buột miệng nói:

- Té ra chính người dùng Hóa Cốt đơn hủy cả số xác chết ấy?

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Trần Gia Lân lấy làm ngạc nhiên không hiểu gì cả, Huyết Thủ Thiếu Đông là một nhân vật tà môn, vì sự việc hai vợ chồng mình huynh Lâm Nhị Lăng, mình và đối phương đã từng xảy ra vài lần xung đột, tại sao gã đã tiếp tay với mình nhiều lần như thế? Gã có mưu đồ gì chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, thắc mắc hỏi:

- Tại sao người lại làm như vậy ư?

Huyết Thủ Thiếu Đông nghiêng đầu vừa cười vừa nói:

- Hình như bản nhân từng nói rằng, ta bội phục ngươi là một chân võ sĩ, thiết huyết hán tử, nên rất muốn làm bạn với ngươi.

Trần Gia Lân vẫn còn hoài nghi nói:

- Có thật chỉ đơn giản như vậy chăng?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Tin hay không tùy nơi ngươi, nếu ngươi chê ta hành nghề máu tanh, không đáng kết bạn với ngươi, thì không thể miễn cưỡng ngươi vậy, thế nhưng... mong rằng về sau ngươi không dùng thái độ thù địch cư xử với ta cũng quý lắm rồi.

Trần Gia Lân không nói gì được nữa, vì đối phương khéo ăn khéo nói và nhún nhường, đồng thời lại nói trúng ý của mình, nên hắn không thể chẳng nói tình lý.

Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói tiếp:

- Còn một việc cần phải nhắc nhở ngươi nữa...

Trần Gia Lân nói:

- Việc gì mà cần phải nhắc nhở ngươi nữa...

Trần Gia Lân nói:

- Việc gì mà cần phải nhắc nhở tại hạ?

Huyết Thủ Thiếu Đông nghiêm sắc mặt nói:

- Khối Ôn Ngọc Bình mà ngươi cất trong mình là một võ lâm chí bảo, hãy cẩn thận chớ để lộ ra ngoài.

Trần Gia Lân mặt mày đại biến sắc, tại sao gã lại biết cả sự việc này nữa?

Thiên Niên Thiềm Châu là bài học quý báu cho mình, chẳng lẽ lão lại mưu cầu báu vật này nữa chăng?

Hắn suy nghĩ đến đây, bèn nói ngay:

- Ngươi cũng có hứng thú vật này sao?

Huyết Thủ Thiếu Đông cười ha há một tiếng nói:

- Có ai gặp thiên tài địa bảo mà chẳng động lòng đâu, nếu nói rằng bản nhân không có hứng thú là điều phi lý, thế nhưng báu vật này đã thuộc về ngươi, bản nhân quyết không tính toán làm gì hết.

Trần Gia Lân lại cứng họng nói chẳng nên lời, hắn càng thắc mắc chẳng hiểu đối phương chút nào, rốt cuộc gã thuộc hạng người thế nào đây?

Là tà, hay là chính?

Hoặc là vừa tà vừa chính?

Huyết Thủ Thiểu Đông bỗng chuyển sang đề tài khác nói:

- Ngươi Lang, gần đây ngươi có nghe nói về quái sự đã xảy ra trong núi Hoài Ngọc Sơn chẳng?

Trần Gia Lân tỏ ra mù tịt lắc đầu.

- Chẳng nghe nói bao giờ, quái sự thế nào vậy?

Huyết Thủ Thiểu Đông cau mày nói:

- Đây là một đại sự kiện mà ngươi vẫn chưa nghe nói sao? Sự kiện này đã náo động cả thiên hạ võ lâm, các trà lâu tửu điểm thấy đều xôn xao bàn luận vấn đề này, phải nói rằng chẳng ai mà không biết...

Trần Gia Lân đã cách tuyết giang hồ ba tháng trời, vừa bị Thất Nhân Tâm lôi ra ngoài này mới được hai ngày nay, dù giang hồ có đảo ngược lại hắn cũng chẳng biết, nhưng hắn vẫn động tính hiếu kỳ, hấp tấp hỏi:

- Rốt cuộc là đại sự kiện gì thế?

Huyết Thủ Thiểu Đông liền trầm giọng nói:

- Trong núi Hoài Ngọc Sơn có một thung lũng đen tối, vốn là một hoang cốc từ xưa đến nay chưa hề có người đặt chân tới, trong sơn cốc quanh năm suốt tháng chẳng trông thấy mặt trời, theo truyền thuyết có nói rằng nếu có ai lạc vào đó ắt không bao giờ quay trở ra nữa. Trong thung lũng có quỷ quái ăn người, cho nên tất cả tiểu phu và thợ săn không một ai dám bén mạng tới đó. Cách đây một tháng trước, bỗng nhiên có người phát hiện có một quái vật hình người lông dài ngồi tại cốc khẩu, thế rồi tin tức truyền khắp mọi nơi, gây nên biết bao nhiêu nhân vật võ lâm động tính hiếu kỳ đã đến đó thám thính. Có một số mạnh dạn hơn đã thử đến gần, trêu chọc nó, nhưng ám khí binh đao thậm chí cả chất độc cũng chẳng gây thương tích gì với nó được hết, có điều lạ là nó cũng chẳng gây thương tích cho ai cả, không có bất cứ cao thủ nào đến gần mình nó được cả...

Trần Gia Lân kêu a một tiếng nói:

- Đó là quái vật gì vậy?

Huyết Thủ Thiếu Đông nói:

- Nếu là quái vật thì chẳng có gì gọi là kỳ lạ cả, đối phương là người!

Trần Gia Lân lại thất kinh kêu a một tiếng, nói:

- Là người?

Huyết Thủ Thiếu Đông khẽ gật đầu nói:

- Chẳng những là người, hơn nữa đối phương là một cao thủ có công lực cái thế, hình thù đó do cố tình hóa trang ra mà thôi.

Trần Gia Lân trợn to hai mắt, nói:

- Căn cứ điều gì lại nói thế?

Huyết Thủ Thiếu Đông bĩu môi nói:

- Người từng mở mắt kiến thức võ công của Bất Bại Ông bao giờ chẳng?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ từng động thủ với lão!

- Lão có xứng đáng là cao thủ đệ nhất lưu không?

- Đương nhiên!

- Người duy nhất đã đến gần mình quái vật nọ chính là lão Bất Bại Ông, nhưng lão lập tức lui ra ngay không nói gì cả, và rời khỏi hiện trường luôn.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Nhưng cũng có thể căn cứ như vậy lại phán đoán rằng quái vật đó chính là người chứ?

Huyết Thủ Thiên Đông nói:

- Đương nhiên, nhưng lúc Bất Bại Ông lui ra, người ta trông thấy lão thọ thương, hơn nữa là kiếm thương.

- A! Người nói cho ta hay việc này có dụng ý gì chẳng?

Huyết Thủ Thiếu Đông gật đầu nói:

- Có chứ, ở lứa tuổi thanh niên kiếm thuật của người trội hơn hết, người cú việc đến đó đụng thử một phen cũng không hề chi.

Trần Gia Lân bất giác động lòng nhủ thầm: "Danh hiệu năm xưa của sư phụ là Nhất Kiếm Định Càn Khôn, mình đã được chân truyền của lão nhân gia người, bây giờ bỗng xuất hiện người có kiếm thuật cao siêu đến thế, mình cũng nên đến thử một phen cho biết..."

Huyết Thủ Thiếu Đông lại nói tiếp:

- Lời nói đến đây là hết, bản nhân cũng phải đi thôi, dù sao chúng ta cũng không thể đi chung một tuyến đường!

Dứt lời, gã đảo mình thấp thoáng một cái mất dạng luôn.

oOo

Bóng nển lay động tỏ hồng trong đại sảnh đường Hoa Nguyệt Biệt Trang, Bà Dương phu nhân và vài thủ hạ cao cấp đang ngồi trên băng đá lẳng lẳng không nói gì cả, sắc mặt của mọi người thấy đều nặng trĩu.

Tổng quản Chúc Nữ Vi Hàm Tiểu trầm giọng lên tiếng nói:

- Lạ lùng thật, căn cứ đệ tử bản trang được phái ra đã hồi báo rằng, trên đường đi chẳng hề trông thấy hình bóng đoàn người của Ngọc Địch Thư Sinh, mà rõ ràng được tin rằng đối phương đã rời khỏi Nhiều Châu đang trên con đường đến bản trang, ước tính thời gian đúng giờ ngộ ắt đến nơi?

Bà Dương phu nhân nói:

- Hãy phái người đi thám thính lần nữa xem nào, cứ đến thẳng Nhiều Châu, quyết phải làm sáng tỏ vấn đề này mới xong!

Thình lình ngay lúc này...

Có một thiếu nữ áo xanh bước tới cửa sảnh đường, cúi người vái chào nói:

- Bẩm phu nhân, Vũ Diễm Hoa cô nương đến.

Hai mắt mọi người sáng ngời lên, Bà Dương phu nhân nói:

- Hãy mời Vũ cô nương vào đây nhanh lên!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>